

A) Mt 26,14–16: árulkodás?... vagy...? Árulás? Az óvó néni figyelmezteti a szülőket: az ötéves M. bejelenti neki („árulkodik”), hogy melyik ovistársa rosszkodott a középsős csoportban. Pedig a kisgyerekek csak a rendet, fegyelmet igénylik – az óvónő felszólításainak-figyelmeztetéseinek megfelelően. Az elmúlt két évezredben Júdás műveltségi-nyelvi utóélete teremtette meg ezt a még mindig élő szókapcsolatot-gyermekmondókát: „Árulkodó Júdás (kell-e piros nadrág?)”. Vajon Júdás beépített ember, ügynök, vagyis a zsidó vezetők megbízottja volt a Tizenkettő körében?

Az evangéliumok némileg különbözőképpen mutatják be a 12. számúnak hátraminősített apostolt – több alkalommal is eltúlozva rossz tulajdonságait. (Például a pénzt a vallási vezetők ajánlották föl számára, nem ő kérte.)

Simon fia Júdás inkább a zsidó nemzeti érdekek védelmezője, szabadságharcos, zelóta lehetett. [Mellékneve: iszkariótész (= karióti) vagy nagyobb valószínűséggel: szkariótész – szikariosz = „szurkáló” szabadságharcos (latin: *sica* = kés, tör; *sicarius* = késeles).] Mozgatórugója a Jézussal való elégedetlenség, csalódottság – zsidó nemzeti szempontból.

B) Mt 26,17–25: beágyazottság + hagyományújítás. Közösségével Jézus mélyen be van ágyazódva az akkori vallási és társadalmi valóságba. A húsvéti vacsora megrendezése céljából „ehhez meg ehhez”, „egy bizonyos emberhez” küldi tanítványait. Jézus betartja vallása előírásait (de a mélyben, belül és a gyakorlatban különösképpen tökéletesít, „újít”, borítja a „rendet”). A vacsorán számba veszi a tanítványi hűtlenséget. A *didómi* = (túlzón értve) „elárul” szó helyett lehetséges, valószínűbb az „átad”, „kiszolgált” jelentés. (Egyébként Júdás feltehetően nem gondolta, hogy Jézus ilyen kegyetlen sorsra jut...)

- Árulkodom vagy tapintatos-elsimító-javító-békességteremtő vagyok? Elégedetlenkedem-e a vallási élet(em), a jézusi közösség eredményeivel? Hatalmi megoldást várok Jézustól?
- Akarom-e, valószínű-e az isteni, jézusi, szeretetközösségi rendbe történő beágyazódásomat/beágyazódásunkat? Csalódom-e a jézusi megoldásokban, vagy Jézus mellé állok, vele maradok? A „majd mások megoldják” (a rendszer, a vezető stb.) könnyebbsége helyett vállalom-e a gondolat-szó-tett édes, lelkiismeret-bátorító terhét – legalább egy-egy nekem kínáló részterületen? Tehát a pompásan sziporkázó, Jézustól tanult elvek közepette keresem-e, vállalom-e az egyéni és/vagy közösségi gyakorlati megoldásokat, az aprópénzre váltást?

[Irodalom: Biblia (SZIT, 2018), Gromon András: Jézus evangéliuma Márk-Lukács-Máté tolmácsolásában (Elpídi Kiadó, 2003, 2007, 2013)]

Mészáros András, Bicske